

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

DORINȚA DE VINDECARE

Dumnezeu care cunoaște toate, suferința și viața fiecăruia, ca și credința, smerenia și răbdarea celui care suferă, are inițiativa vindecării omului, chiar dacă omul nu mai cere vindecare, pentru că timpul și locul vindecării intră în hotărârea Sa. După căderea omului în păcat, prin neascultarea de porunca lui Dumnezeu, diavolul a căpătat putere asupra tuturor celor ce săvârșesc păcatul, mai mult chiar prin îngăduința lui Dumnezeu, el poate ispiti și pe cei fără păcat, așa cum arată Sfânta Scriptură cu dreptul Iov. Însă, Dumnezeu nu îngăduie nimic fără rost, căci omul biruind ispita diavolului și aceasta tot cu ajutor dumnezeiesc, este răsplătit de Dumnezeu pentru suferința și răbdarea sa. Stăpânirea și influența celui rău asupra omului se manifestă prin necazuri, boli trupești, pentru că nimic nu-l încântă mai mult pe diavol decât chinurile și cruzimile, pe care le aduce asupra creației lui Dumnezeu. Suferința se manifestă mai întâi în suflet și apoi în trup, pentru că sufletul este cel care pierde mai întâi harul dumnezeiesc, prin înclinarea lui spre cele trupești și uitarea celor dumnezeiești și apoi această pierdere a harului lui Dumnezeu prin păcat se arată și în trup prin suferințe. Pentru că omenirea se zbatea în această stare căzută și nu se putea ridica nicidecum, Însuși Fiul lui Dumnezeu și-a însușit Siesi natura umană, pentru două motive. Dumnezeu prin această natură omenească asumată de El, realizează înfrângerea morții, a stricăciunii și a pizmei pe care pricinuitoarea tuturor răutăților le avea împotriva omului. Toată făptura beneficiază de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, dar cu atât mai mult omul, pentru care Dumnezeu a făcut toate, el fiind coroana creației divine, sau cum spun Sfinții Părinți că lumea a fost făcută pentru om, iar omul pentru Dumnezeu. Păcatul este pricina tuturor

relelor și a suferințelor de pe fața pământului. De aceea, până când nu ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima noastră, cu sinceritate, suntem căzuți în blestemul dumnezeiesc. Acum este timpul să strigăm cu stăruință și cu credință la Dumnezeu. Să venim la Sfânta Biserică, să facem rugăciuni ca să dezlege Dumnezeu legăturile diavolului făcute cu învoirea noastră. Să ne dezlege Mântuitorul păcatele când ne spovedim și atunci vor înceta supărările și se vor opri toate suferințele din casele, sufletele și trupurile noastre. Grijă de suflet să fie în fruntea tuturor celorlalte griji și osteneala cea mai de seamă să fie pentru mântuirea sufletului. Să ne întărim credința, să cultivăm smerenia, să înmulțim rugăciunea, să ne întărim răbdarea în timpul încercărilor și să facem milostenie. Să ne rugăm Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne dăruiască bucuria ajutorului Său pentru a săvârși fapte bune, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire.

Iubirea înseamnă libertatea asumată

Iubirea este cea mai mare expresie a libertății interioare pe care o are omul și care dă forma libertății exterioare în care crește vie orice societate. Pentru că, atunci când iubești, în primul rând respecti și te respecti și nu te privești pe tine ca măsură și început al tuturor lucrurilor. În încercarea aceasta de a defini iubirea ca exercițiu al libertății, Fericitul Augustin dădea cea mai completă definiție acestui sentiment, care le cuprinde pe toate, într-un îndemn pe cât de curajos, pe atât de dumnezeiesc: „Iubește și fă ce vrei!”. Acest îndemn este unul de a ne face din iubire un mod de a trăi și de a ne privi viața și viitorul. Asumându-ne iubirea ca fel de a fi, ne asumăm libertatea în cel mai înalt nivel, când a face ce vrei echivalează la modul absolut cu a face ce trebuie. Pentru că, atunci când iubim, nu ne mai permitem nici excesul, nici ura, nici egoismul, ci doar puterea de a ne bucura pentru ceilalți și de a ne jertfi pentru ei. A ne asuma iubirea ca mod de gândire înseamnă a nu mai fi mărginiți în propriul egoism, ci a deveni conștienți că tot ceea ce facem și gândim trebuie să facem avându-i în minte pe cei din jurul nostru și pe cei care vor veni după noi. Iubirea garantează prezentul, dar mai presus de toate pregătește cu grijă viitorul. Iubirea rămâne proiectul personal al fiecăruia, pe care trebuie să îl asumăm cât mai mult în ființa noastră și să îl traducem în fapte de viață, care vor da în final și măsura societății în care trăim. Exercițiul acceptării celui alt este esențial în construirea unei atmosfere sociale sănătoase. De aceea, Sfinții Părinți spun că cel mai greu lucru în această lume este să ne suportăm unii pe alții. Totul începe de la felul cum privim lucrurile. Un om poate fi un accident sau o povară în viață, dacă ne limităm doar la experiențele superficiale sau nefericite și la disconfortul pe care ni-l produce acceptarea lui, însă, în același timp, poate fi un dar al lui Dumnezeu, dacă privim lucrurile din perspectiva darurilor fiecăruia, care se întâlnesc și care dau o bogăție și mai mare, spre o viață rotundă și împlinită. Toate acestea țin însă de cantitatea de iubire și de încredere pe care o putem investi în oameni. Astăzi ne lipsește puterea de a iubi și mai ales curajul de a ne asuma iubirea, fără de care viața nu are sens și fără de care nici o societate nu progresaază la modul real. Ca un om să iubească pe altul, este cea mai grea sarcină care ne-a fost încredințată, sarcina supremă, examenul final. Iubirea este un imbold pentru fiecare, să se desăvârșească, să devină cineva, să devină o lume el însuși de dragul cuiva. Ne propunem să iubim, într-un fel sau altul, dar de obicei iubim pe cei care ne iubesc, fără să ne dăm seama că iubind astfel nu facem nici un sacrificiu pentru a iubi, pentru că acest lucru vine de la sine, iubim pe cei ce ne iubesc, adică le întoarcem dragostea. Noi trebuie să iubim fără a cere ceva în schimb, necondiționat, nu iubim pentru că ne iubesc, ci iubim pentru că așa trebuie, așa ne este scris, aceasta este adevărata artă a iubirii. Iubirea trebuie dovedită prin fapte, nu doar spusă prin cuvinte. Amin.

† Dumnezeu nu îngăduie niciodată să păcătuim. Noi facem îngăduințe, iar apoi vine diavolul și ne ispitește. †

DEPENDENȚA DE INFORMAȚIE

Trăim cu toții vremuri care, în urmă cu nici măcar o sută de ani, păreau imposibile. Tehnologia a atins praguri nevisate și este în plină expansiune. Dacă acum șaptezeci de ani abia se instalau rețelele electrice, astăzi o pană de electricitate de câteva ore agită până la paroxism un cartier, iar dacă se prelungește la câteva zile și se extinde la toată țara, cu siguranță am asista la un război civil. Viața cotidiană în proporție de 90% a devenit dependentă de mijloacele tehnologice. Aproape toate palierele sociale funcționează electronic, programele lor evoluând cu o așa de mare viteză încât, de la o generație la alta, nu se mai poate ține pasul cu progresul informațional. Despre efectele dăunătoare ale tehnologiei și a mijloacelor media s-a scris și încă se mai scrie. Atenționările pertinente vor să scape ambientul natural de mania informatizării și pe om de robotizare. În aceste condiții, Biserica are o misiune pe cât de delicată, pe atât de imposibilă. Deși se folosește de toate aceste mijloace tehnologice, informatice și media, totuși, încearcă să se detașeze de dependența lor. Procesul de atenționare este cu atât mai dificil cu cât în lupta ei cu dependența trebuie să se folosească de chiar aceste mijloace, măcar pentru a rezista social. Nu se militează pentru incriminarea tehnologiei, nici pentru condamnarea ei. Dar se face apel la libertatea omului. Aceasta trebuie salvată cu orice preț. Tehnica, prin mijloacele ei creează cel mai influent peisaj asupra libertății omului. Din ce în ce mai agasant, spațiul natural al omului devine spațiu virtual. Schemele mentale și de comportament sunt cel puțin dublate dacă nu aproape înlocuite de memoria și gestică artificială. Iar de toată această mutație, industria tehnologică nu poate fi neincrimată. De aceea, Biserica se găsește în fața unei noi provocări, căreia va trebui să-i ofere cât mai curând un răspuns și un reper inspirat. Dependența este opusul libertății. Și dacă libertatea este dar dumnezeiesc, atunci oricine și orice atentează la ea, trebuie a fi înlăturat. În acest scop, ar fi binevenită o inițiativă de post tehnologic sau post informatic. Așa cum, atunci când mâncarea a deturnat traiectoria omului s-a rânduit postul alimentar, nu împotriva alimentelor, ci pentru recuperarea libertății omului robită la ele, tot așa, astăzi, când mijloacele tehnice atentează la libertatea omului, Biserica este chemată să recomande postul informatic, nu împotriva tehnicii, ci împotriva dependenței de ea. Alături de postul de alimente (care și acesta are tendința să se virtualizeze), este binevenit postul de telefonul mobil, de calculator și tabletă, de televizor și radio etc., în definitiv, de mijloacele noi care atentează la libertatea omului modern. Este un exercițiu care se impune pentru a întări statutul de ființă teologică a omului, arătându-l pe el stăpân al tehnicii și nu sclav al ei. Un astfel de exercițiu va demasca o nebănuită dependență față de o aparent inofensivă preocupare. Și chiar dacă unii încercând postul informatic și postul tehnologic vor ajunge la convingerea că mai bine s-ar apuca de postul alimentar, chiar și așa, merită încercat. Ca exercițiu, putem începe de la câteva ore pe zi, apoi la două zile pe săptămână, apoi la câteva zile pe lună, apoi cum ne va dicta libertatea provocată. În schimb, ne va face bine redescoperirea câtorva deprinderi oarecum uitate: plimbatul în natură, privitul cerului albastru, a florilor, a tot ce nu și-a pierdut încă naturalețea.

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 11 decembrie	17:00	Vecernie la Biserica „Sf. Spiridon”
Vineri 13 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 14 decembrie	07:00	Sf Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 15 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Dumnezeu și îngerii Lui

Un tânăr șomer s-a trezit într-o dimineață și a mers să își verifice buzunarele pantalonilor. Tot ce a găsit au fost câțiva dolari. El a hotărât să îi folosească pentru a își cumpăra ceva de mâncare... și apoi ce va vrea Dumnezeu. Era prea mândru pentru a merge la cerșit, considera că doar oamenii slabi fac asta. Mai bine murea. Era trist și dezamăgit pentru că nu își putea găsi niciun loc de muncă și nimeni nu era dispus să îl ajute. A mers la magazin, și-a cumpărat ceva de mâncare și s-a așezat într-un parc, pe o bancă. În timp ce încerca să desfacă punga cu alimente, a văzut cum un bătrânel cu barbă albă, îmbrăcat în alb vine în direcția lui. În spatele acestuia mai erau doi copilași. În momentul în care au ajuns în fața lui, bătrânelul i-a cerut o bucată de pâine; cu lacrimi în ochi, a spus că nici el și nici copiii nu mai mâncaseră de aproape o săptămână. Tânărul s-a uitat cu milă la ei. Erau atât de slabi încât le puteai vedea oasele. Foarte emoționat de felul în care arătau, acestuia i s-a făcut milă și le-a dat toată mâncarea. În acel moment, bătrânelul și-a făcut o cruce, a spus câteva cuvinte care sunau a fi o rugăciune și apoi i-a dat o monedă foarte veche. Bărbatul s-a uitat la ei și i-a spus bătrânelului: „Cred ca voi aveți nevoie de rugăciune mai mult decât mine”. Fără nici un ban în buzunar, fără un loc de muncă și fără de mâncare, tânărul a mers sub un pod să se odihnească. În timp ce era pe cale să adoarmă, un ziar vechi a ajuns lângă el. L-a ridicat și a văzut un anunț: un om cumpăra monede vechi. A rupt acel anunț din ziar și a plecat în căutarea adresei. Ajungând la destinație, a arătat moneda lui colecționarului. Acesta a rămas fără cuvinte. El a mers în spatele teighelei, a scos o carte mare și i-a arătat tânărului o fotografie. În acea poză era aceeași monedă pe care tânărul o primise – aceasta valora trei milioane de dolari. Tânărul a vândut moneda... și a plecat în căutarea omului bătrân și a copiilor săi. Însă prin parc nu mai era nici urmă de ei. Pe bancă, însă, era un bilețel: „Ne-ai dat tot ce ai avut... și noi vrem să te răsplătim cu această monedă. Să nu îți pierzi niciodată credința”. - Dumnezeu și îngerii Lui.

Cea mai iubită faptă bună

Nici una dintre faptele cele bune nu este așa de iubită și de plăcută lui Dumnezeu, ca atunci când mulțumește omul într-o necazuri. Și nu se bucură Dumnezeu de alta mai tare, decât atunci când cineva răbdă bucuros orice fel de necazuri și s-ar întâmpla lui (cum este de pildă boala, clevetirea pe nedrept sau prigonirea și alte necazuri). De asemenea, și de la cel care este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post și înfrânare de mâncare și băutură sau altă osteneală și nevoiță a trupului. De la el cere Dumnezeu numai multă milă și rugăciune duhovnicească și să-i fie mintea lui pururea la Dumnezeu, iar postul și osteneala trupestă le face omul pentru înfrânarea necuratelor poftă și a patimilor trupesti. Boala trupului este mai presus decât postul, iar răbdarea cu mulțumire a bolnavului este mai presus decât toată nevoița și osteneala trupului.